

Hørdum: Jeg vil sige til den højtærede Minister, at det er en Misforstaaelse, naar Ministeren mener, at jeg er fornøjet med Lovforslaget. Det er jeg paa ingen Maade. Men jeg nærer nogen Frygt for, at vi ved at lade Forslaget gaa tilbage, risikere ikke at faa nogen Lov vedtagen. Jeg sagde udtrykkelig, at hvis jeg stod over for Valget mellem en Lov som denne eller ingen Lov, vilde jeg tage Lovforslaget, som det er. Med andre Ord: Jeg vilde ikke gerne give Afkald paa de Goder, som dette Forslag medfører, selv om jeg kunde ønske dem langt større. Jeg tør maaske tilbagekalde i Erindringen, at vi have haft det Tilfælde med Loven om hemmelig Afstemning, at den blev ved at vandre frem og tilbage mellem Tingene, saa at man nærede den største Frygt for aldrig at faa den at se mere. Vi fik ganske vist Loven, men det kunde være gaaet saaledes, at det ikke havde truffet sig saa heldigt. Efter de Udtalelser, som den højtærede Minister er fremkommen med, vil det imidlertid sikkert være rigtigt at gøre Forsøg paa at faa endnu noget mere ind i Loven, end den allerede indeholder.

Det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen) er jo den eneste, der her i Folketinget har forsvaret Landstingets Standpunkt. Det ærede Medlem er en gammel Kommunalmand og taler med en vis Autoritet om dette Spørgsmaal, men det ærede Medlem er dog ikke i sit Forsvar fremkommet med noget, der har godtgjort, at det skulde være nødvendigt vedblivende at fastholde de 10 Aar. Det ærede Medlem har sagt, at vi maa vide, at Aldersforsørgelsesloven, Alderdomsforsørgelsen som saadan, er en Samfundsgave, som gives de fattige. Ja, det kan gerne ses saaledes, men man maa dog samtidig erindre, at Samfundet i Forvejen har den Pligt at forsørge ikke alene de gamle, men ogsaa andre trængende, naar de ikke kunne selv. Det forekommer mig derfor, at man ikke skal raabe saa stærkt paa, at det er en Samfundsgave. Der er ganske sikkert den Forskel, at de, der faa Alderdomsforsørgelse, maaske leve en lille Smule bedre end de, der faa Fattighjælp, og at de beholde deres politiske Rettigheder, men med Hensyn til Omkostningerne er vel Forskellen ikke saa overvættets stor. Jeg mener derfor, at det ærede Medlem ikke er fremkommet med noget virkeligt Forsvar for, at man skulde bevare de 10 Aar. Efter min Opfattelse har han ikke i saa Henseende fremført noget ud

over, hvad der er fremført fra Landstingets Side. Jeg kan saa meget mindre indse, hvorfor man skal holde paa de 10 Aar, som jo en Forbyder, som der er talt saa meget om, kan faa sin Forseelse eftergivet efter 5 Aars Forløb. Hvorfor skulde da en Person, som har faaet Fattighjælp for 5 Aar siden, ikke ogsaa kunne faa denne eftergivet? Det er for øvrigt nu saaledes i de allerfleste Kommuner, at den, som har faaet Fattighjælp, kan faa den eftergivet efter 5 Aars Forløb. Hvorfor kan man da ikke eftergive den for dem, som søge Alderdomsforsørgelse? Jeg fastholder derfor, at der ikke er nogen væsentlig Grund til at bevare de 10 Aar, og jeg haaber efter Ministerens Udtalelser, at det vil lykkes os at faa dem forandrede til 5 Aar.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Den sidste Sag paa Dagsorden skal jeg paa Grund af Indenrigsministerens Tilstedeværelse i det andet Ting lade udgaa.

Næste Møde holdes i Morgen, Lørdag Kl. 1, med følgende Dagsorden:

1) *Eventuelt: Første Behandling af:*

Forslag til midlertidig Finanslov for Finansaaaret 1902—03.

2) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Grænsegendarmeriet.

3) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Forandring i Lov Nr. 88 af 8de Maj 1894 om Anlæg og Drift af private Jernbaner. [Rødkærsbro—Kellerup-Bane].

4) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om et midlertidigt Lønningstillæg for Finansaaaret 1902—1903.

5) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Forandring i Lov for Færøerne af 14de Januar 1899 indeholdende Forbud mod Fiskeri med Bundslæbevaad.